

lenül esett össze újra. A szép dallamok repdestek, szálltak a sírok felett, az egész temetőkertben, mindenütt.

Szeretem azóta, nem is sejti ő.
Elnyílt a rózsza, ám szerelmem csak nő.
Ne kérj szívet mástól, ő te szép legény.
Vadrózsa hulláskor szeress te is belém.

A gyászolók lódobogásra kapták fel a fejüket. A sírtól alig ötvenméternyire a néhány hónapja kinevezett új rendőr törzsőrmester, Kis Kovács János feszített a lován. Tekintetével átfúrta a tömeget, nyilvánvalóan keresett valakit. Varga Sanyika görcsösen kapaszkodott az anyja kezébe, érezte, tudta, hogy őérte jött el a szép, büszke törzsőrmester. Mert rosszat cselekedett, ott a tanácsházán. Szabad kezével benyúlt a kisujjasa zsebébe, és óvatosan, hogy senki ne lássa, a földre ejtette a piros ceruzacsonkot. Az áruló jelet. Kis Kovács János türelmesen várakozott, deres lova mohón harapta a temető kövér fűvét. Varga Sanyika szíve vadul kalapált, izzadság borította el kis testét mindenütt. Már éppen kiáltani akart, hogy én vagyok a tettes, engem vigyen el, mikor a gyászolók sokaságából kivált egy negyven körüli mokány férfi, és elindult a törzsőrmester felé. Kerekes Berti volt ő, a rendőri felügyelet alatt álló egyén, aki egy évvel ezelőtt megtagadta a kötelező beszolgáltatást, és ezért nyolc hónapot húzott le a városi fegyházban. Berti, amikor odaért Kis Kovács Jánoshoz, meghajtottá előtte a fejét, de csak egészen kicsit, és elindult a temető kapuja felé. A törzsőrmester lépésben követte a lovával.

A síron már a fejfát helyezték el. A gyászolók fájdalma elapadt, nagy csend volt mindenütt. A cigányok lábhoz tett vonókkal várakoztak. Siposné figyelmes szemekkel számolta a koszorúkat, csokrokat. Az emberek lehajtott fejjel hallgattak. S ekkor Varga Sanyika bömbölni kezdett. Hüppögve, görcsösen rázkódott. Senki sem szólt rá.

A nap meg csak ragyogott, ragyogott... Mintha soha nem akart volna lebukni azon a délutánon.

